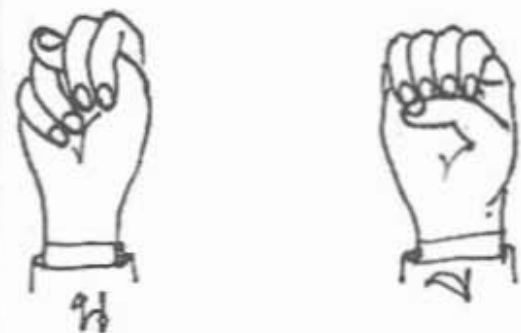
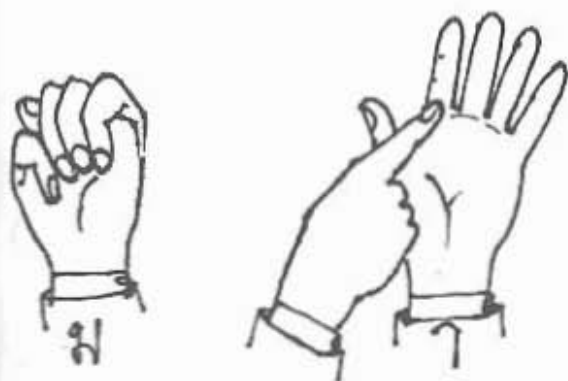

การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ

ความหมาย

การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ (Finger Spelling) บางครั้งเรียกว่าการสะกดโดยนิ้วมือ เป็นวิธีสื่อความหมายวิธีหนึ่ง ของผู้มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนหูหนวก ทำมือแต่ละท่าแทนตัวอักษรแต่ละตัวในภาษา เมื่อสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ ผู้ทำจะต้องแสดงท่านิ้วแต่ละท่า แทนการสะกดตัวอักษรแต่ละตัว เช่นเดียวกับการพิมพ์ดีด

การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ มีความจำเป็นในการสื่อสาร เมื่อคำที่ต้องการสื่อสารนั้นไม่มีในภาษามือ (sign language) โดยเฉพาะอย่างยิ่งชื่อบุคคล ชื่อสถานที่ หรือชื่อเฉพาะต่าง ๆ เช่น คำว่า "มานี" อาจสะกดด้วยนิ้วมือได้ดังนี้

ความเป็นมา

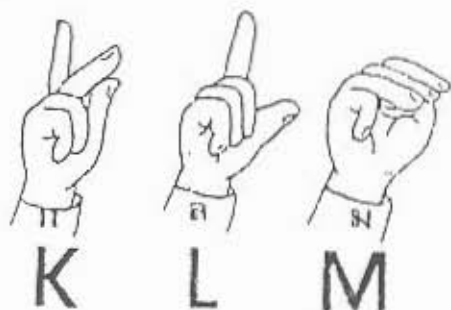
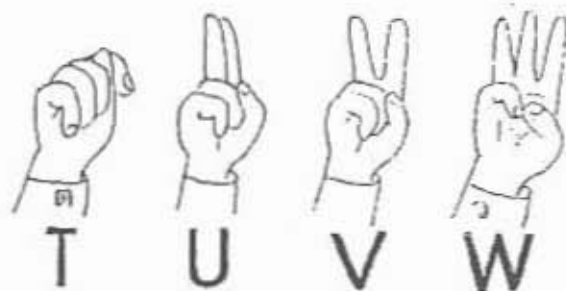
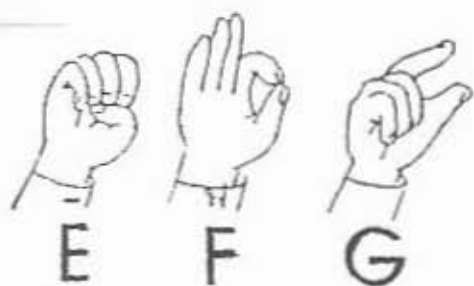
มีรายงานเป็นหลักฐานว่า การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือนั้นมีมาตั้งแต่ในสมัยกลาง แต่ผู้ที่ประดิษฐ์การ

สะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือนี้อย่างละเอียด เป็นชาวสเปนชื่อ โบนเน่ (Bonet) ซึ่งประดิษฐ์ท่ามือสำหรับอักษรแต่ละตัวขึ้นในปี ค.ศ. ๑๖๒๐ ต่อมาท่ามือสำหรับตัวอักษรของเขาแพร่หลายไปในประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรป ในปี ค.ศ. ๑๘๑๗ การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือก็ได้ถูกนำเข้ามาเผยแพร่ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดย กัลลอสดีท และคลีร์ก (Gallaudet and Clerc) ทำให้การสะกดตัวอักษร ด้วยนิ้วมือแพร่หลายออกไปในกลุ่มคนหูหนวกในอเมริกา และหลายประเทศทั่วโลก ได้นำไปเป็นแบบอย่างในการประยุกต์ให้เข้ากับภาษาของคน

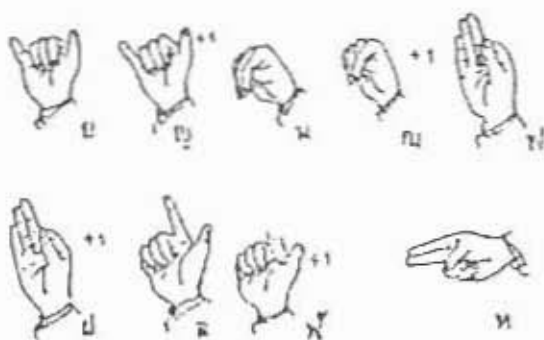
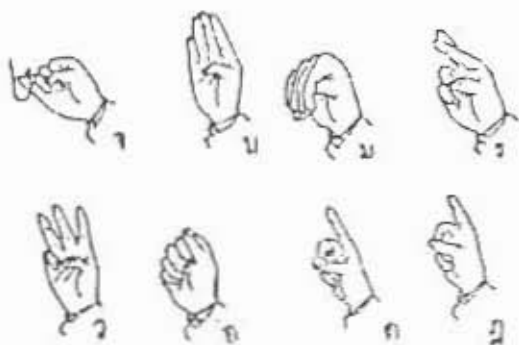
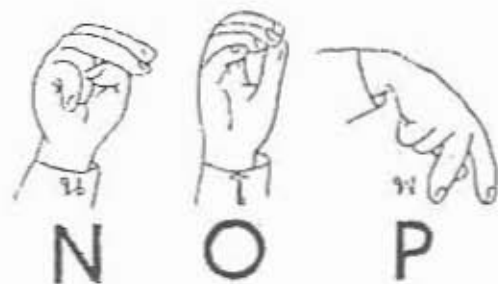
ส่วนในประเทศไทยนั้น คุณหญิงกมลมา ไรรอดุชย์ อธิการบดีใหญ่โรงเรียนเศรษฐเสถียร ได้กำหนดทำนิ้วมือสำหรับตัวอักษรในภาษาไทยขึ้นเป็นครั้งแรก ในปี พ.ศ. ๒๔๔๖ โดยดัดแปลงมาจากแบบตัวสะกดนิ้วมือของอเมริกา ทำนิ้วมือของพยัญชนะบางตัวจึงใกล้เคียงหรือ มีลักษณะเดียวกับพยัญชนะในภาษาอังกฤษ สำหรับพยัญชนะบางตัวในภาษาไทยที่ไม่มีในภาษาอังกฤษนั้น ก็ได้มีการคิดประดิษฐ์ท่านิ้วมือขึ้น จนครบทุกตัวอักษรในภาษาไทย ทำนิ้วมือในภาษาอังกฤษ และทำนิ้วมือภาษาไทย ปรากฏในหน้าถัดไป

แบบสะกดนิ้วมือภาษาอเมริกัน (American Manual Alphabets)

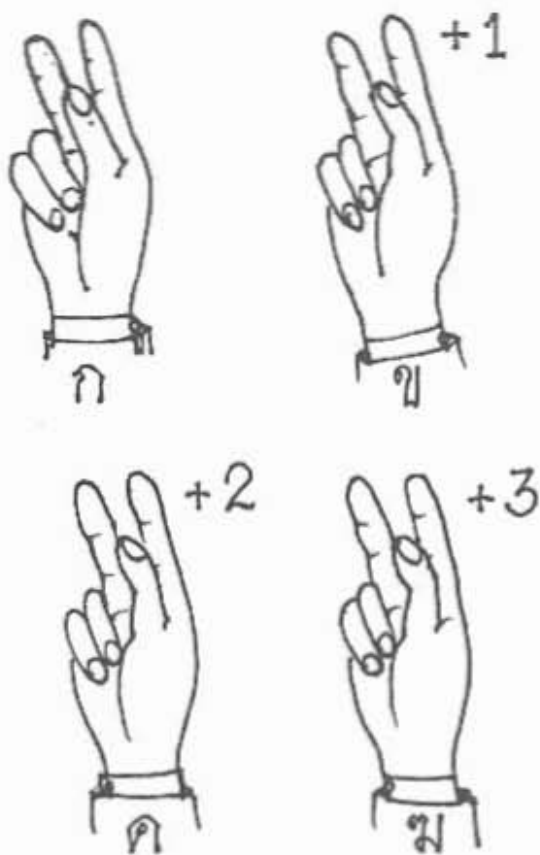

แบบสกดนิ้วมือภาษาไทย
(Thai Manual Alphabets)

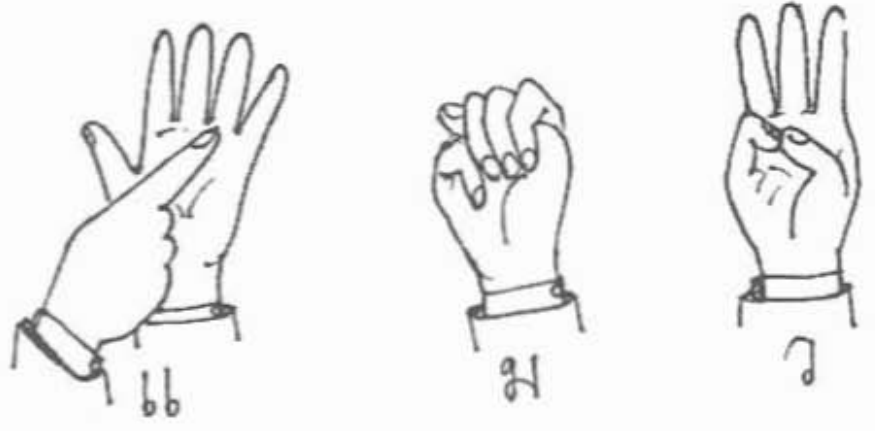
ท่าสภาคนิ้วมือ สำหรับตัวอักษรบางตัวเป็นท่าเดียว เช่น ท่าสภาคนิ้วมือสำหรับอักษร ข ม อ แต่สำหรับอักษรบางตัวอาจมีมากกว่า ๑ ท่า เช่น ป ผ ภ เป็นต้น ในการกำหนดท่านิ้วมือ สำหรับเสียงพยัญชนะที่มีลักษณะของการเปล่งเสียงเหมือนกันนั้น มักจะกำหนดท่านิ้วมือสำหรับเสียงใดเสียงหนึ่งเป็นหลัก ส่วนตัวอื่นๆที่มีเสียงเหมือนกันก็ใช้ตัวเลขแปร ขอบเมื่อเวลาสภาคตัวอักษรเช่น

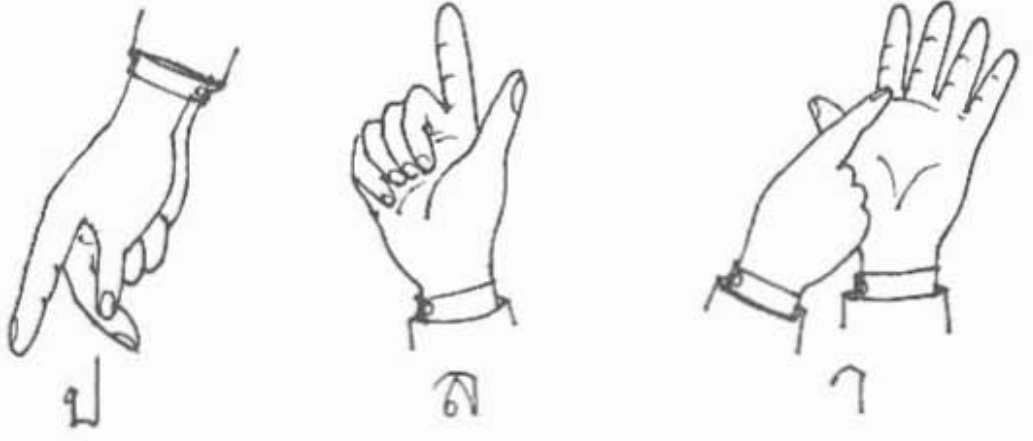
การสภาคคำ

การสภาคคำด้วยนิ้วมือ มีลักษณะเหมือนกับการสภาคตัวอักษรทั่วไป กล่าวคือ ผู้สภาคตัวอักษรจะใช้มือแสดงท่าตัวพยัญชนะ แลกละแสร ซึ่งแล้ว ภายขึ้นเป็นคำนั้นๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

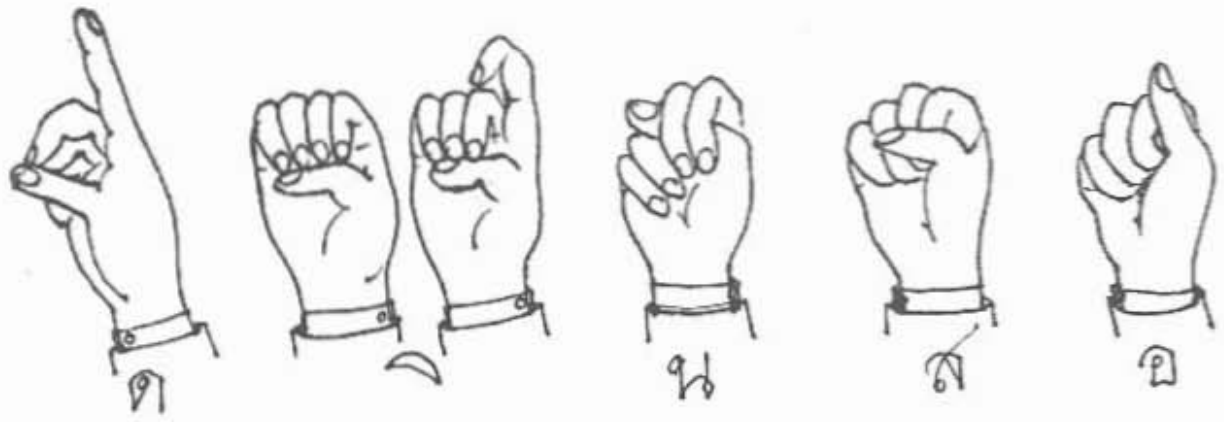
ตัวอย่างที่ ๑ การสะกดคำว่า "แมว"

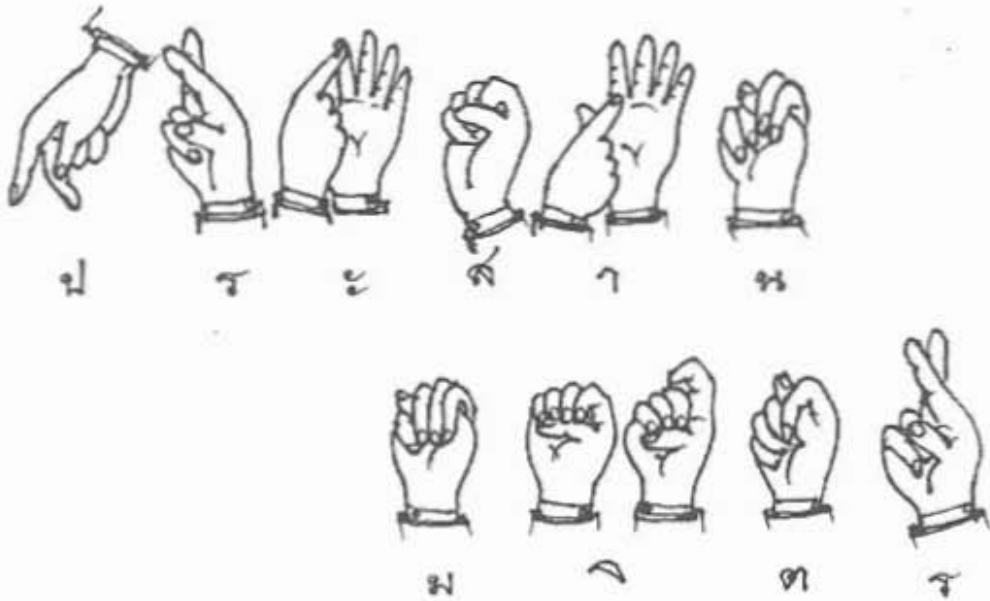
ตัวอย่างที่ ๒ การสะกดคำว่า "ปลา"

ตัวอย่างที่ ๓ การสะกดคำว่า "ฉินสอ"

ตัวอย่างที่ ๔ การสะกดคำว่า "ประธานมิตร"

ผดุง อารยะวิญญู

บรรณานุกรม

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ภาษามือเล่ม ๒ จงเจริญการพิมพ์ ๒๕๒๖
 นีรันดร์ สันติตระกูล ภาษามือ อักษรเจริญทัศน์ ๒๕๒๒

Moore, Donald F. Educating the Deaf : Psychology, Principles and
 Practices. Boston, Houghton Mufflin Company, 1978.